

en was de vonk duidelijk overgeslagen. En dit was zeker niet het enige voorbeeld." Jan was duidelijk oprecht toen hij in het begin vertelde dat wandelen een uitstekend middel vormt om een partner te ontmoeten. Volgens Jan zit de sleutel in de gesprekken die de deelnemers met elkaar voeren. "Alledaagse zaken als politiek, sport en ander nieuws is niet interessant. De vraag die mensen elkaar stellen tijdens de tocht is wat hen drijft om de Camino te lopen. Vervolgens merk je dat men hierover ontzettend open en eerlijk naar elkaar is." Dit is goed verklaarbaar volgens Jan, omdat de mensen elkaar niet kennen en het delen van informatie met vreemden is nou eenmaal minder risicovol. Gedurende de tocht ontmoette Jan ook een tweetal jonge Amsterdamse advocates. Ook zij liepen de Camino om 'even' helemaal weg te zijn uit het drukke bestaan. Volgens Jan hebben zij de lange tocht in drie stukken geknipt omdat ze maar twee weken vrij konden nemen, maar op deze manier konden zij de Camino alsnog in drie jaren lopen. Een ervaring die Jan en de dames iedereen zouden aanraden.

De meest indrukwekkende ervaring tijdens de tocht, waren de processies in de week voor Pasen. Elk dag van de week kleedden bewoners van de dorpen zich in zwarte of blauwe mantels en lopen zij in een stoet door de straten. De beelden die zij dragen verwijzen naar de kruisiging van Christus. De mantels en het hoofd volledig bedekt door een kap hebben een christelijke betekenis, volgens Jan. "Een belangrijke waarde in het katholieke geloof is dat je goed doet in anonimiteit en niet voor eigen gewin. Doordat men dezelfde mantels en hoofdkap draagt, zijn de weldoeners niet herkenbaar. Overigens zaten diezelfde processiegangers in de middag aan een goed glas wijn. De sfeer bij de processie is dus ook van belang."

Na bijna zeven weken onderweg te zijn geweest, bereikt Jan medio mei de kathedraal van Santiago de Compostela. Hoewel er geen ontvangst is zoals bij de Kennedymars en de vierdaagse, vormde de aankomst wel een emotioneel moment. "Je kijkt toch terug op zeven indrukwekkende weken met veel indrukken. Bovendien is 900km natuurlijk een grote afstand, dus er komt ook een gevoel van tros bij kijken." In lijn met de recente traditie van de Camino is Jan nog doorgelopen naar de Atlantische kust. Bij Kaap Finisterre (letterlijke vertaling: einde van de wereld) stopte zijn pelgrimstocht definitief en heeft hij ritueel zijn t-shirt in de Atlantische Oceaan gegooid. Vervolgens heeft hij, zoals hij ook gekomen was, met een korte tussenstop in Parijs de Flixbus terug naar huis genomen.

De Camino smaakt echter naar meer. Het volgende plan is een wandeltocht van Ommel naar Rome. De redactie wenst Jan alvast veel succes toe en dankt hem voor het openhartige gesprek.

